

Presveto Marijino srce.

3. Detinsko srce naše nebeške Matere.

Nekaj nenavadno lepega in dragocenega je nepokvarjeno detinsko srce, srce dobrega, nedolžnega otroka. Spominja nas prvotne sreče v raj. Ta neprecenljiva notranja lepota se ponekoliko razodeva tudi že po zunanjem: na jasnih licih in veselih očeh ter sploh po preprostem, pohlewnoljubkem vedenju. Koliko krasnega so nam že napisali pesniki in pisatelji, zlasti pa cerkveni učenci o rajski sreči nepopačenega otroškega srca! Pa saj je to razsodil naš Zveličar sam, ko je postavil pred apostole nežnega otroka in jim rekel: »Ako niste taki kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.« Torej tudi apostoli, tako vrli možje, ki jih je Jezus izmed dobrih še posebe odbral kot najboljše, naj bi se še učili od otrok.

Iz tega smemo sklepati, da so tudi med odraslimi ljudmi najboljši oni, ki so ohranili ves čas detinsko srce in si ga sčasom še izboljšali in olepšali, kakor n. pr. sv. Alojzij, sv. Stanislav in brez števila drugih.

Pa še nekaj posebno imenitnega se opazuje pri takih dobrih ljudeh, ki so si ohranili detinsko blago srce. Taki imajo namreč posebno ljubezen do otrok in posebno skrb za mladino.

Če torej pravim, da je Marijino srce najboljše detinsko srce, hočem s tem naznaniti dvojno prednost Marijinega srca. To preblaženo srce je bilo že v pričetku življenja tako sveto, kakor (razen Jezusovega presvetega srca) nobeno drugo srce ne prej ne slej — brez vsakega madeža. Pa to brezmadežno detinsko lepoto je ves čas ohranilo; le da se je od leta do leta še izpopolnjevalo, ker je Marija vedno goreče in zvesto sodelovala z milostjo božjo.

Ta okoliščina pa nam daje tudi zagotovilo, da Marija med vsemi svojimi ljubljenci še najbolj čišla in ljubi

vsa nedolžna mladinska srca, da je vam, dragi otroci, še posebno naklonjeno. Saj pač nihče drug ne zna tako ceniti detinske sreče kot Marija, ki je z materinsko ljubeznijo opazovala detinsko milino najboljšega otroka v detinski in otroški dobi — Jezusa samega; videla pa tudi, kako Jezusovo srce ljubi otročiče. Pač nihče drug ne zna tako presoditi, kolika je dobrotā, če kdo lepo preživi mladinska leta, kolika nepopisna nesreča pa, če je kdo že v mladosti izprijen.

V življenju svetnikov večkrat čitamo, kako se je veličastna nebeška Kraljica ponižala in otroško preprosto občevala s svetimi otroki. Omenim naj izmed mnogih le en zgled, kako ganljivo lepo je poplačala blaženemu Hermanu Jožefu njegovo detinsko ljubezen.

V cerkvi, ki je bila poleg poti, kjer je hodil Hermanček v šolo, je bila prelepa podoba Matere božje z Jezuskom v naročju. V šolo in iz šole grede, pa tudi sicer večkrat je prišel pred to podobo. Preprosto se je pogovarjal z Marijo, — še vse bolj zaupljivo kot s svojo zemeljsko materjo; zdelo se mu je, kot bi Marija z Jezusom živa stala pred njim. Pripovedoval je, kaj se je učil, kaj misli še delati; potožil ji je svoje križe in težave itd. Prinašal je cvetic pred podobo in zdelo se mu je, da je s tem razveselil Jezusa in Marijo.

Nekega dne dobi prelepo rdeče jabolko v dar. Urno hiti z njim pred Marijino podobo. Tega, si je mislil, ki je tako zelo lepo, mu ne bo odklonila. V otročji preprostosti začne moliti in prositi, naj vendar sprejme prelepo jabolko, in obenem ga ponuja, kolikor visoko se more stegniti proti podobi. In glej čudo! Mati božja stegne roko in sprejme ponujeni dar. O, kdo bi mogel popisati rajsko veselje, ki ga je pri tem občutilo Hermanovo srce!

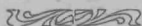
Drugikrat je bil pa, če možno, še bolj oveseljen. Ko gre po cerkvi proti koru, zagleda presveto Devico visoko v zraku. Pa ni bila sama; bila sta pri nji tudi njeno božje Dete in sveti Janez, ki sta se veselo igrala. Hermanček obstane in se ne more dovolj načuditi. Nepremaknjen se ozira kvišku in v srcu čuti nepopisno veselje. Kar zapazi, da ga Marija z roko vabi, in hkrati sliši tudi besede: »Herman, pridi sem gor k nam!« Deček odgovori: »Kako morem k tebi priti, saj je kor zaprt in lestvice nimam,

da bi mogel gor dospeti.« Nato mu reče Marija: »Le pozkusi, če ne pojde! Jaz ti bom podala roko in ti pomagala.« Brž ponudi Herman svojo roko in Marija mu stegne svojo naproti in kmalu je pri nji v višavi. Zdaj pa mu začne srce hudo biti; boji se in sramežljivo pobesi oči. Marija pa mu prijazno reče: »Nič se ne boj; smeš se brez skrbi tudi igrati!« Herman se osrči in začne igrati z malim Jezusom in Janezom, in Marija jih veselo gleda. Ko so se že dolgo igrali, mu Marija zopet pomaga nazaj. Tako sladko radovanje se je pozneje za Hermana še večkrat ponovilo in v raznih potrebah mu je Marija čudežno pomagala.

Iz tega, kar sem vam danes povedal, se oglašča tudi nekoliko vaše pohvale. Pa to vam naj nikar ne vzbuja napuha v srcu, marveč neki svet ponos naj vas navdaja, ko slišite, kako visoko vas čisla Marija. Seveda velja ta pohvala le onim, ki ste res pridni in hočete tudi z naprej ohraniti neizprijeno detinsko srce ter ga še čimdalje bolj izboljševati.

Potem pa tudi lahko sami razsodite, kako zelo je užaljeno Marijino srce, ako vidi, da greši oni, ki ga tako zelo ljubi, ako greši — otrok! O kako nesrečen je tisti dan, kako grenkih solz je vreden tisti trenutek, ko je storil otrok prvi smrtni greh!

Namen, da sem vam to razložil, je bil pa zlasti ta, da čimdalje bolj spoznate lepoto in dobroto Marijinega srca; da jo tem gorečneje častite in jo tudi vi detinsko ljubite kot svojo najboljšo Mater, ker vas ona tako zelo ljubi kot svoje otroke, ki si prizadevajo pridni biti, pa tudi pridni ostati vse svoje življenje.

Ako je »mladi junak« žejen . . .

Peterček zelo pridno prebira »Angelčka«, in kar je še več vredno, tudi dela tako, kakor mu »Angelček« svetuje. Ko je bral o mladih junakih, je precej sklenil, da bode tudi sam stopil v njihove vrste. Veselje mu je pa nekoliko zagrenil zadnji »Angelček«, ki našteva, katerih pijač mladi junak ne sme piti. »Kaj bodem pa pil,« je